

Küçük Denizati

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Denizati

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük mavi okyanusta, güneş ışığının dalgalar üzerinde dans ettiği yerde küçük bir denizataşı yaşardı. Parlak güneş sarısıydı, üzerinde yumuşak turuncu çiller ve soluk şeftali rengi bir karnı vardı. Kıvrık kuyruğu bir deniz çayırı sapına sıkıca tutunmuştu ve büyük gök mavisi gözleri merakla parlıyordu. Hazine için hazır, küçük, örgülü bir deniz çayırı çantası taşıyordu.

Bir sabah küçük denizati deniz çayırından yapılmış evinden dışarı baktı. Su sıcak ve berraktı, minik kabarcıklar gümüş boncuklar gibi yukarı süzülüyordu. Uzun, ince bir balığın süzülerek geçtiğini gördü. Balık nane yeşiliydi, üzerinde ince turkuaz çizgiler vardı ve yumuşak bir gülümsemesi vardı. Burnunun etrafında minik kırmızı mercan boncuklu ince bir yosun ipi vardı.

"Merhaba!" dedi küçük denizatı. "Ben bir denizatıyım. Sen kimsin?" İnce balık durdu ve küçük kehribar gözlerini çevirdi. "Ben Pip, bir deniziğnesiyim," dedi sakince. "Buralarda yeniyim." Denizatı dostça gülümsedi. "Ben de arkadaş edinmede yeniyim. Birlikte keşfe çıkalım mı?" Pip başını salladı ve minik yelpaze biçimli kuyruğu kıpırdadı.

İki yeni arkadaş yan yana yüzdüler. Denizatı aşağı yukarı sallanırken Pip dümdüz ve akıcı bir şekilde süzülüyordu. "Biz farklı görünüyoruz," dedi Pip. "Senin kıvrıcık bir kuyruğun var, benimse uzun, düz bir burnum." "Ama ikimizin de minik yüzgeçleri var!" dedi denizatı. Güleştüler ve geniş, dalgalanan bir deniz çayırı ormanına doğru yüzdüler.

Deniz çayırı ormanı uzun ve yeşildi; yaprakları kurdeleler gibi salınıyordu. Küçük balıklar sapların arasında hızla yüzüyor, salyangozlar yaprakların üzerinde sürünüyordu. Denizatı yeşil çantasını açtı. "Özel bir deniz kabuğu arıyorum," dedi. Pip'in kehribar gözleri bir parıltı fark etti. "Şuraya bak!" dedi. "Çimenlerin arasında pembe bir deniz kabuğu saklanıyor."

Denizatı deniz kabuğunu tutmak üzereyken güçlü bir akıntı onu yana itti. "Oo!" diye bağırdı, bir girdabın içinde yuvarlanarak. Pip ileri atıldı ve bir yüzgecini uzattı. "Bana tutun!" diye seslendi. Denizatı Pip'in yüzgecini yakaladı ve birlikte dengelerini sağladılar. "Teşekkürler Pip," dedi denizatı. "Sen iyi bir arkadaşsın."

Deniz çayırı ormanının daha derinlerine yüzdüler; orada ışık yumuşak ve yeşil bir renge büründü. Denizatı ileride bir şey fark etti. "Bak! İki büyük kaya," dedi. Ama yaklaştıkça bunların kaya olmadığını gördüler. Pembe ve turuncu mercandan yapılmış, pencereler gibi küçük yuvarlak delikleri olan bir kapıydı. Kapının üzeri yumuşak deniz yosunuyla kaplıydı.

"Gizli bir mercan kapısı!" diye fısıldadı denizatı. "Arkasında ne olduğunu merak ediyorum." Pip kapıyı sakın kehribar gözleriyle inceledi. "Alt tarafta küçük bir açıklık görüyorum," dedi. "Ama benim için çok küçük. Sen geçebilirsin, küçük dostum." Denizatı kendini cesur hissetti. "Gidip bakacağım," dedi.

Denizatı küçük açıklıktan kıvranarak geçti. Mercan kapının arkasında gizli bir bahçe vardı! Parlak süngerler, minik denizyıldızları ve parlak çakıl taşlarıyla dolu küçük bir mağara vardı. "Pip, bunu görmelisin!" diye seslendi. Ama Pip'in uzun gövdesi sığmıyordu. "Burada bekleyeceğim," dedi Pip. "Bana gördüklerini anlat." Böylece denizatı her harika şeyi tek tek anlattı.

Denizatı gizli bahçede güzel bir deniz kabuğu buldu. "Bu senin için, Pip," dedi ve onu açıklıktan geçirdi. Pip çok sevindi. "Mükemmel," dedi. Sonra Pip yukarıda bir şey fark etti. "Kapının deniz yosunundan yapılmış bir mandalı var," dedi. "Birlikte çekersek açabiliriz." Denizatı içeriden itti, Pip dışarıdan çekti.

Var güçleriyle çektiler ve ittiler. Deniz yosunu mandal kaygandı ama pes etmediler. "Bir, iki, üç, çek!" diye seslendi denizatı. Yumuşak bir gıcırtyla mercan kapı açıldı. "Başardık!" diye sevindi Pip. "Birlikte!" dedi denizatı. Kapıdan geçtiler ve gizli bahçeyi yan yana keşfettiler.

Gizli bahçede yumuşak, parlayan bir kum parçası buldular. "Burası bizim özel yerimiz," dedi denizati. "Çünkü burayı birlikte bulduk," dedi Pip. Mercanların arasında saklambaç oynadılar ve Pip'in uzun burnu her seferinde denizatını bulmasına yardımcı oldu. Su akşam ışığıyla altın rengine dönene kadar güldüler ve minik kabarcıkları kovaladılar.

Güneş batmaya başlarken arkadaşlar yumuşak bir süngerin üzerinde dinlendiler. "Bazı yönlerden birbirimize benziyoruz," dedi denizatı. "İkimiz de maceraları ve minik kabarcıkları seviyoruz." "Bazı yönlerden de farklıyız," dedi Pip. "Sen yuvarlak ve kıvrıksın, ben uzun ve düzüm." "Ama biz en iyi arkadaşız," dedi denizatı. "Evet," dedi Pip, "ve en güzel kısmı da bu."

Deniz çayırı ormanından geri yüzdüler; salınan yaprakların ve küçük salyangozların yanından geçtiler. Denizatı pembe deniz kabuğunu tutuyordu ve Pip yeni deniz kabuğunu gururla taşıyordu. "Benimle keşfe çıktığın için teşekkürler," dedi denizatı. "Arkadaşım olduğun için teşekkürler," dedi Pip. Ertesi gün yeniden buluşmaya söz verdiler.

O gece küçük denizataı kuyruęunu bir deniz ayırı sapına doladı ve antasına sarıldı. Pip'in sakın glmsemesini ve birlikte atıkları mercan kapısını dřnd. Kendini mutlu ve gvende hissetti. Byk mavi okyanusta dostluk her řeyi daha parlak yapıyordu. Ve yarının yeni bir macera getireceęini biliyordu.

Ve böylece küçük denizatı ile deniziğnesi Pip en iyi arkadaş olarak kaldılar. Benzer olmanın eğlenceli olduğunu, farklı olmanın da eğlenceli olduğunu öğrendiler. Her gün okyanusu keşfettiler ve yeni keşifleri paylaştılar. Çünkü dostluk, tıpkı deniz gibi, geniş, derin ve harikalarla doludur.